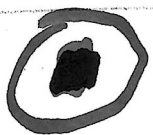

S/E

TRGOVAČKI SUD 11 4
U ZAGREBU
PRIMLJENO
14-12-2007
prijava
prijava
prijava

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

XIII Pž-5150/04-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vesne Buljan, predsjednice vijeća, te mr. sc. Bariše Gašpara i Željka Oreškovića, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja MOLYDON d.d. iz Zagreba, Križnog puta 111, koga zastupa punomoćnica Sanja Artuković, odvjetnica iz Zagreba, protiv prvotuženika PRAJS d.o.o. u stečaju, Zagreb, Zorkovačka 6, zastupan po stečajnom upravitelju Janku Vidičeku, a ovaj po punomoćniku Ljubi Petricu, odvjetniku u Zagrebu i drugotuženika CROATIA BANKA d.d., Zagreb, Kvaternikov trg 9, radi utvrđenja ništavim sporazuma o osiguranju novčanog potraživanja, rješavajući tuženikove žalbe protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-234/98 od 2. prosinca 2003. godine, u sjednici vijeća održanoj 11. rujna 2007. godine

presudio je

Odbijaju se tuženikove žalbe kao neosnovane i u cijelosti potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-234/98 od 2. prosinca 2003. godine.

Odbija se zahtjev tužitelja da mu tuženici naknade trošak odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom suđeno je:

„1. Utvrđuje se ništavim Sporazum o osiguranju novčanog potraživanja vjerovnika za iznos od 2,500.000 DEM zaključen između CROATIA BANKA d.d. iz Zagreba kao vjerovnika i PRAJS d.o.o. iz Zagreba kao dužnika dana 29. travnja 1996. godine.

2. Određuje se brisanje založnog prava zasnovanog na objektu – zgradi Zorkovačka 6 u Zagrebu koja je sagrađena na kč. 4823/1 i 4823/2 upisanim u z.k. ul. 5446 k.o. grad Zagreb, u korist Croatia banka d.d., Zagreb na iznos od 2.500,000,00

DEM, a temeljem Zaključka Općinskog suda u Zagrebu broj I-1149/96 i Sporazuma sklopljenog između Croatia banka d.d. Zagreb i Prajs d.o.o. Zagreb od 29. travnja 1996. godine.

3. Nalaže se I. i II. tuženiku solidarno naknaditi tužitelju trošak postupka u iznosu od 1.914.256,00 kn, a u roku 15 dana."

Protiv navedene presude žale se tuženici i to kako iz sadržaja žalbe proizlazi zbog svih žalbenih razloga propisanih u odredbi čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, dalje ZPP), predlažući, da ovaj sud postupi u skladu s žalbama.

Odgovarajući na žalbe tužitelj je predložio da se iste odbiju kao neosnovane, uz obvezu tuženika da rnu naknade trošak odgovora na žalbu.

Žalbe nisu osnovane.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga i navoda i pazeći po službenoj dužnosti na apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj žalbeni sud je utvrdio da u prvostupanjskom postupku niti pri donošenju pobijane presude nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka, niti pogrešna primjena materijalnog prava zbog kojih se žale tuženici.

Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio činjenično stanje, te je na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je presudio kao u izreci pobijane presude.

Razlozima svojih žalbi žalitelji nisu doveli u sumnju zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Nije sporno da su tužitelj i prvotuženik 23. svibnja 1994. godine sklopili kupoprodajni ugovor kojim tužitelj prodaje a prvotuženik kupuje poslovni objekat – zgradu izgrađenu na k. č. br. 4823/1 i 4823/2 k.o. grad Zagreb, upisanu u z. k. ul. br. 5446, te da prodavatelj (ovdje tužitelj) dozvoljava kupcu (ovdje prvotuženiku) ishoditi u zemljišnim knjigama uknjižbu prava vlasništva na tom objektu nakon isplate cjelokupno ugovorene kupoprodajne cijene (čl. 9. i čl. 4. ugovora).

Također je nesporno da prvotuženik nije u cijelosti isplatio tužitelju ugovorenu kupoprodajnu cijenu, a isto tako je nesporno da prvotuženik u trenutku zaključenja sporazuma (29. travnja 1996. godine) o osiguranju novčanog potraživanja zasnivanjem založnog prava na predmetnom objektu (u korist drugotuženika) nije u zemljišnoj knjizi bio upisan kao vlasnik tog objekta.

Sporno je, je li prvotuženik u vrijeme sklapanja sporazuma o osnivanju sporne hipoteke (29. travnja 1996. godine) bio vlasnik predmetne nekretnine koju je mogao

dati za osiguranje novčanog potraživanja (2.500,000,00 DEM) zasnivanjem založnog prava u korist drugotuženika.

Prije svega treba reći da se u konkretnom slučaju Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (stupio na snagu 1. siječnja 1997. godine) ne primjenjuje s obzirom na njegovu odredbu čl. 388. st. 2. kojom je određeno da se stjecanje, promjena, pravni učinci i prestanak stvarnih prava do stupnja na snagu ovog Zakona prosuđuju prema pravilima koja su se primjenjivala u trenutku stjecanja, promjene i prestanka prava i njihovih pravnih učinaka, već se primjenjuje u vrijeme sklapanja sporazuma o osnivanju sporne hipoteke važeći Zakon o osnovnim vlasničkopravnim odnosima – ZOVO („Narodne novine“ broj 53/91, 9/92, 77/92).

Prema odredbama ovog potonjeg Zakona kupac nekretnine koji tu nekretninu nije upisao u zemljišne knjige nije postao njezinim vlasnikom, ali je ovlašten na temelju ugovora o prodaji isticati prema prodavatelju obveznopravni zahtjev za izdavanje tabularne isprave i predaju nekretnina.

U ovom slučaju tužitelj i prvotuženik davanje klauzule intabulandi uvjetovali su isplatom cjelokupne kupoprodajne cijene. Kako je nesporno da prvotuženik nije isplatio tužitelju cjelokupnu kupoprodajnu cijenu, to po ocjeni ovog suda ne može tražiti niti izdavanje tabularne isprave, jer u dvostranim ugovorima ni jedna strana nije dužna ispuniti svoju obvezu ako druga strana ne ispuni ili je nije spremna istovremeno ispuniti, izuzev ako je što drugo ugovorom ili zakonom određeno.

Dosljedno tome nema niti stjecanja niti knjižnog a niti vanknjižnog prava vlasništva nekretnine bez valjane tabularne isprave.

Budući da prvotuženik takvu ispravu iz predmetnog ugovora nema, to slijedom toga nije niti bio vlasnik predmetne nekretnine, a kako nitko na drugog ne može prenijeti više prava nego što ga sam ima, to drugotuženik po osnovi kupoprodajnog ugovora od 23. svibnja 1994. godine nije mogao steći založno pravo na navedenoj nekretnini.

Kako nije dokazano da bi založno pravo na ovoj nekretnini bilo zasnovano i na temelju sporazuma stranaka u smislu odredbe čl. 251a. Zakona o izvršnom postupku („Narodne novine“ broj 3/94 koji se ima primijeniti u ovom postupku), to je prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da je ništav sporazum o osiguranju novčanog potraživanja od 29. travnja 1996. godine, odnosno kada je presudio kao u izreci presude pod točkama I. i II.

Kako je i odluka o parničnom trošku zakonita, kako po osnovi (čl. 154. st. 1. ZPP-a), tako i po visini (čl. 155. ZPP-a), to je ovom sudu preostalo samo da presudi kao u izreci na temelju odredbe čl. 368. ZPP-a.

Naposljetku, tužitelja je valjalo odbiti sa zahtjevom za naknadu troška odgovora na žalbu, jer ova postupovna radnja nije bila niti potrebna (čl. 166. st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 155. st. 1. ZPP-a).

U Zagrebu 11. rujna 2007. godine

PREDSJEDNICA VIJEĆA
VESNA BULJAN, v.r.

Za točnost otpravka